

На кучугурах минулого...

Микола Хвильовий

На кучугурах минулого
Повстав спогад — сонячний промінь,
Задзвенів крик у повітрі фістулою,
І похмурились золоті брови.

То не крики я чую, а зойк...
Ах, лани, зблідлі до смерті!
Серце плигає раненою козою,—
Осінь.